

שמיני (309)

ובאהבה, לימד עתה משה רבינו לאהרן הכהן. ברגע נעלה וקדוש זה, כאשר נכנס איתו בראשונה לאהל מועד, מצא את העת המתאימה ביותר ללמדו על מעשה הקטורת, דהיינו שיוכל לקבל בשלווה, בשמחה ובהלל, את מעשה שאירע אחר כך בשל הקטורת, מותם של שני בניו, ויהיה: מברך על הרעה כשם שמברכין על הטובה. לדרגה מופלאה זו אפשר להגיע רק על ידי בטחון בהשי"ת. כשאדם מאמין ויודע שהאלוקים יודע את כל צרכיו, ומספק לו אותם בשפע וברחמים, הוא מוצא את הכוחות בנפשו להודות לו על הכל בכל מכל כל, גם כאשר העניינים מתגלגלים, לדעתו העניה, שלא לטובתו. שהרי רק הקב"ה יודע מה היא לטובתו של האדם!

רב זילברשטיין שליט"א בספרו "ברכי נפשי"

פֶּל מִפְּרֶסֶת פְּרָסָה... מַעֲלַת גְּרָה בְּפִהָמָה אֲתָה תֵּאָכְלוּ (י.א.ג.)
סימני הטהרה של האדם מישראל הם, שיהא שוקל היטב בדעתו ונוהג זהירות טרם גשתו לעשות צעד כלשהו, שיהא בוחן יפה אם הצעד הזה הוא לרצון השם יתברך, אם ירבה בכך כבוד שמים או, חלילה, להיפך, ואף אם כבר התחיל בדבר ירא וחרד ולא יסיימו עד שייווכח שהצעד הוא נכון ורצוי. זה פירושו של "מַעֲלַת גְּרָה", 'ללעוס' היטב את הענין במחשבה תוך התבוננות מרובה, ושל 'פֶּל מִפְּרֶסֶת פְּרָסָה', לפסוע חצי פסיעות, תוך זהירות יתירה. *ספר "מענינה של תורה"*

אֶת הַנְּמָל פִּי מַעֲלָה גְּרָה הוּא וּפְרָסָה אֵינָנוּ מְפָרִיס (י.א.ד.)
העיר רבי ישראל מסלנט זצ"ל, הפסוק הזה נכתב בלשון הווה "אֵינָנוּ מְפָרִיס", ואילו הפסוק הבא בלשון עתיד "לֹא יִפְרָיס", ואחרי כן לגבי הארנבת נכתב "וּפְרָסָה לֹא הִפְרִיסָה", בלשון עבר. והסביר, כי התורה רוצה ללמד אותנו, שאם באים לפסול אדם ולומר עליו שהוא טמא, אי אפשר לעשות זאת על פי ראייה שלילית אחת. עלינו לבדוק את כל התנהגותו בעבר ובהווה. גם אחרי שרואים שבכולם התנהג שלא כראוי ואין לו שום סימן טהרה, עדיין חייבים לחשוב העתיד שלו, אולי יתכן אצלו איזה שינוי לטובה. רק אחרי שלא רואים בו כלל סימני טהרה, לא בעבר לא בהווה ולא בעתיד, ניתן לומר ולפסוק את דינו ש"טְמֵאָה הוּא", אבל עד אז צריך לעמול ולחפש אם אפשר ללמד עליו זכות.

ספר "ילקוט מאיש לרעהו"

סימן טהרה בחזיר

וְאֵת הַחֲזִיר פִּי מְפָרִיס פְּרָסָה הוּא (י.א.ז.)
יש להתבונן מדוע החזיר אשר הוא הסמל של הטומאה והשיקוץ, דווקא אצלו ימצא סימן טהרה. אלא ענין זה

וּלְזַקְנֵי יִשְׂרָאֵל (ט, א)

אמר רבי עקיבא, נמשלו ישראל לעוף, מה עוף אינו פורח בלא כנפים כך ישראל אין יכולים לעשות דבר חוץ מזקניהם (ויק"ר פי"א, ח)

אמרו חז"ל "נמשלו ישראל כעוף", ישראל דוקא, לומר לך שאומות העולם שונים במהותם מעם ישראל, ושלא כמו ישראל, הם יכולים לעשות ולפעול כאוות נפשם גם בלי "זקנים", ואין בכך כל גריעותא. כשם שהבהמה והחיה ממלאות את תפקידן בשלימות גם בלא כנפיים, והאיבר הזה כלל לא נחוץ להם, כך גם אומות העולם יכולים למלא תפקידם בלי "זקנים". לעומת זאת, ישראל משולים ל"עוף", שאם איבד את כנפיו הרי איבד את עיקר חיותו, ולא עוד אלא שגרוע הוא אף מן הבהמה, כי אף ללכת לא יוכל. זהו טיבם ומהותם של ישראל. אם אינם מחוברים ל"זקנים" הרי הם מאבדים את עיקר חיותם ואינם יכולים לעשות ולפעול מאומה. ולא עוד אלא שבלעדי ה"זקנים", גרועים הם אף יותר מאומות העולם. *טללי אורות בשם רב חיים שמואלביץ "שיחות מוסר"*

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוִּיתָ ה' תַּעֲשׂוּ וַיֵּרָא אֲלֵיכֶם פְּבוֹד ה' (ו.ט.)

לא נתבאר בפוסקים מה הוא הדבר? וביאר האור החיים הקדוש: זה הדבר צוה ה' שתעשו אותו שתהיו תמיד מעריכים בדעתכם כי אתם עומדים לפני ה' [ואז] "וַיֵּרָא אֲלֵיכֶם פְּבוֹד ה'". היה מרגלא בפומיה של הגאון רבי חיים קמיל זצ"ל: דברי האור החיים הקדוש אינם רק פירוש פשט הפסוק, בדברים אלו העמיד האור החיים הקדוש את האופן והאפשרות להשראת השכינה ולסייעתא דשמיא במהלך כל עבודת האדם בעולמו, שאם תעבירו בדעתכם תמיד שאתם עומדים לפני השם יתברך תזכו לעשות ולקיים כל התורה והמצוות כראוי. וזה תכלית כל עבודת השם כמו שתיקנו חכמי כנסת הגדולה לומר בתפילות נעילה: "אתה הבדלת אנוש מקדם ותכיריהו לעמוד לפניך". *ספר "לתתן עליון"*

וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל אֱהֱל מוֹעֵד (ט. כג.)

ברשי"י: למה נכנס משה עם אהרן? ללמדו על מעשה הקטורת. ולכאורה, מדוע לא לימד משה לאהרן את מעשה הקטורת בתחילה, בעת שלימד את כל מעשי הקרבנות? יש לומר: בעטיה של הקטורת נגרם מותם של נדב ואביהוא, וכפי שמסופר בתורה קיבל אהרן את המאורע הנורא בשלוות נפש מופלאה, כמו שנאמר "וידום אהרן" כדרכם של הצדיקים, שמברכים ומהללים גם על הרעה. את הלימוד הזה, שיוכל לברך ולהודות להשם יתברך גם על הרעה, ולקבל יסורים בשמחה

אכילה, "ובין התיה אָשֶׁר לֹא תֵאָכֵל", היינו, שמסגף את עצמו בשעת אכילה ואוכל בהשכל ודעת. ודווקא בשעת אכלה של אדם ניכרת מהותו של האדם, וכמו שמצינו בגמרא (נזיר כג.): שנים שצלו את פסחיהם, אחד אכלו לשום מצוה ואחד אכלו לשום אכילה גסה.

ספר "עלים לתרופה"

הלכה: השומע ברכת הספירה צריך לכוון שלא לצאת
כתב מ"ב (סי תפט סק"ה) ומיהו מנהג בכל ישראל שכל אחד מברך וסופר לעצמו ואין סומכים על הש"ץ. בפסקי תשובות (אות ה) כתב: כתב השו"ע הרב: שמע הספירה מאחר או מציבור שספרו, ולא נתכוון כלל להוציאו וגם הוא לא נתכוון לצאת בשמיעה זו, אלא שמע לפי תומו, לא יברך כשיספור בלילה, שהשומע כעונה, אלא הוא צריך לומר אני מתכוון שלא לצאת בספירה זו ואז יכול לספור בעצמו.

ספיקי תשובות (חלק ה')

פתגם: לא די להגיע לפסגה, צריך גם להחזיק בה

ספר "שמחלה"

תקירה: הרי שלך לפניך: בשומר וגולן שהחפץ אסור בהנאה: נחשב שהחזיר את החפץ, או שאינו חייב כלל להחזירו (הגר"ח סנטסיל רלו: שומר, לא חייב, גולן, כאילו החזיר)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: צרת רבים: באחת מדרשותיו אמר המגיד מקלם: מפני מה נאמר הוידי של יום הכיפורים בלשון רבים, אשמנו בגדנו, ולא בלשון יחיד: אשמתי, בגדתי? שאלמלי נאמר בלשון יחיד, לא היו הבריות מסוגלים להתוודות, אלא מהם היו מדלגים על הוידי, ומהם היו סותמים את אזניהם שלא ישמעו מה שפיהם אומר.

ספר "חד וחלק" חלק ד' (דף קנט)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם בן רבקה, מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בין קארין מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזות בת אליו, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, רבקה בת ליוה, רישאר שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זיווג הגון: לאלודי רחל מלכה בת חשמה, ולציפורה לידה בת רבקה, ליוסף גבריאל בן רבקה, למרים בת רבקה. הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזל לאוני. לעילוי נשמת: אליהו בן זהרה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר. מיכאל צ'רלי בן ג'ולייט אסתר. אמיל חיים בן עזו עזיזה, לינה רחל בת מיה, ראובן בן חנינה, אליהו בן מרים.

הוא ללמדנו עיקר גדול בעבודת ה'. הנה פעמים מרגיש האדם קושי גדול בעבודתו יתברך, וחש כאילו דוחים אותו מן השמים מן הקדושה בסיבות שונות, וכאילו אין חפצים בו ובמעשיו, וחושב להתיאש ולהרפות מעבודתו, אמנם צריך האדם אף במצב זה להמשיך להתחזק בעבודתו בכל מאמצי כוחו ולא להרפות ח"ו כלל ועיקר, ולדחוק עצמו לתוך הקדושה, ולא להשגיח על הרגשות אלה, כי אין זה אלא נסיון מן השמים שמנסים לראות איך עובד את ה' במצבים הקשים ביותר. ענין זה יש ללמוד מן החזיר, כי טבע החזיר הוא, אף שמגרשים אותו בנזיפה חוזר הוא ונכנס לאותו מקום שהיה ואין מועיל כנגדו שום דחיה, וזה הסיבה שנקרא חזיר, לשון חזרה דכל פעם שדוחים אותו חוזר חלילה. ומטעם זה יש לו סימן טהרה ברגליו, להורות, שאף שכל גופו טמא, מכל מקום מרגליו יש ללמוד ענין טוב לילך למקום שדחו אותו ולא להתיאש בכל מצב שהוא, אלא תמיד לחזור למקום בו עמד, אפילו אם ח"ו נכשל וחטא.

ספר "אוצרות שבת"

מילוי גרונם של תלמיד חכם, בשיעור שיוכלו להורות ולהורות אַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל הַחֻקִּים אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' אֲלֵיהֶם בְּיַד מֹשֶׁה (י' יא)

ולהורות, למד שאסור שיכור בהוראה (רש"י). בגמרא (עירובין סד.): אמר רב יהודה אמר שמואל: שתה יין אל יורה. ולפי זה מובן מדוע דקדקו חז"ל בלשונם (יומא עא.): ואמר רבי ברכיה, הרוצה לנסך יין על גבי המזבח, ימלא גרונם של תלמידי חכמים יין, שכן אין בית הבליעה מחזיק יותר מביצת תרנגולת (שם ע.), ושיעור רביעית הוא כביצה ומחצה, ולכן נקטו חז"ל לשון 'מילוי גרון', דהיינו, שישקה את התלמיד חכם לא יותר משיעור מילוי בית הבליעה, שהוא פחות מרביעית, כדי שיהיה מותר לת"ח להורות הלכה אחר שתייתו.

ספר "ושלל לא יחסר"

פֶּל הוֹלֵךְ עַל גַּחְזוֹן (יא. מב)

הנה הוי"ו דגחזון רבתי הוא. ונראה דמרומו בזה מה שאמרו חז"ל **בווהר הקדוש: "מאן דאיהו זעיר איהו רב"**, שהמקטין את עצמו בעונה, סופו שיתגדל ויתרומם. ובכך ההולך על גחזון בשפלות וענוה בקומה נמוכה, על ידי זה יזכה להיות רבתי וגדול. **"מקח טוב"**

האדם ניכר בשעת אכילה

לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַתְּהִיָּה הַנְּאָכְלָת וּבֵין הַתְּהִיָּה אֲשֶׁר לֹא תֵאָכֵל (יא. מז)

היינו, שיש חילוק בין מי שמסגף את עצמו בשעת אכילה ואינו אוכל רק מעט, כדכתיב (משלי יג. כה) **"צדיק אוכל לשובע נפשו"**, וזה הוא הנקרא טהור, ובין מי שאוכל הרבה כבהמה, זה הוא בחינת טמא. ובשעת אכילה דווקא ניכר מי הוא הצדיק שאוכל בקדושה וטהרה. וזהו **"לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַתְּהִיָּה הַנְּאָכְלָת"**, שאוכל בתאותו ואינו מסגף את עצמו בשעת

יוסף גרמון כולל עקס לע בען
לכל עניני הדף נא לפנות במייל ל:
germon73@hotmail.fr
ניתן למצוא את העלון
www.kollel-aixlesbains.fr